

Sophie Hardcastle

Sub punte

Traducere din limba engleză
de Lucia Popovici

POLIROM
2021

Cuprins

roz-închis7

grădina mării

trandafir de mare.....11

levănțică de mare.....21

boboc de mare28

margaretă de mare.....36

crin de mare45

viorea de mare52

lalea de mare61

mac de mare.....65

păpădie de mare.....69

orhidee de mare.....73

plumerie de mare.....82

hibiscus de mare88

iris de mare.....98

monștri marini

os de pește.....105

ochi de pește.....121

mațe de pește130

solzi de pește	136
sânge de pește.....	145
bășică de pește	154
Medusa	156

deșert

nisip albastru-pal.....	161
nisip roz	168
nisip alb.....	179
nisip violet	186
nisip auriu.....	189
nisip galben	193
nisip mov	200
nisip gri.....	210
nisip albastru	215
nisip argintiu	218
nisip roșu	225

gheață de mare

nor.....	235
zăpadă.....	245
ghețar	251
aisberg.....	260
mare roz-închis	268

<i>Mulțumiri</i>	271
------------------------	-----

— Ești francez? întreb eu.

— Mama e, da.

— Ei, și eu sunt încântată de cunoștință, spun îmbujorându-mă.

Își dă jos hamul și îl pune sub bancheta din cockpit. Apoi, stând drept, se întoarce spre mine. E impresionant, cu ochii de un verde mătăsos, nebărbierit și cu o claie de păr negru ca roca vulcanică. Își dă jos tricoul și își șterge sudoarea de pe frunte cu el.

— Da, spune el. Ce încântare.

Vlad coboară în cockpit.

— Vântul de nord o să sufle până mâine după-amiază. Aș vrea să profităm cât mai mult de el, bine, băieți? Se întoarce spre mine. Hai să-ți arătăm barca, să putem pleca până-n prânz.

Pe mare, uscatul se șterge ca o acuarelă lăsată în ploaie, detaliile contopindu-se laolaltă până când munții se pierd în cerul de hârtie. Iar apoi nu mai e decât marea. Aici. Acolo. Pretutindeni. Ca și când barca ar fi devenit propria ei lume micuță. O planetă roșie, care plutește în albastru.

Respir adânc, simțind cum mă deschid în gol.

E clipa pe care o savurez cel mai mult de fiecare dată: despărțirea de uscat, când apropierea și depărtarea se contopesc. E o întoarcere. Acasă.

În prima noastră noapte pe mare, fierb câțiva cartofi, îi zdrobesc și îi amestec cu plante aromatice, usturoi, unt, sare, piper și muștar. Ca garnitură, fac legume la abur cu lămâie și sare.

Deși e unul dintre cele mai mari iahturi pe care am lucrat, lung de optsprezece metri, interiorul e modest, fiind un iaht de curse. Confortul e sacrificat de dragul vitezei și

eficienței. Are o singură cabină la proră, cu un pat pe care se depozitează și pânzele. Alături este o baie a cărei ușă nu se încuie. În mijlocul cabinei principale sunt două rânduri de paturi etajate – hamace atârinate de pereți. Apoi vin bucătăria, unde se înmoaie morcovii și broccoliul meu, și sistemul de navigație, unde ne planifică Vlad ruta. În partea din spate a navei, în spațiul de sub cockpit, se depozitează alte pânze.

Nu există pereți care să separe spațiul pentru dormit de cel pentru muncă sau pentru mâncat. Nici un perete după care să te schimbi. Pe un iaht, am învățat, nu există discreție. Pe iahtul *acesta*, cerul roșu e larg deschis. Totul e la vedere.

Îi duc lui Vlad mâncarea la postul lui de la sistemul de navigație. Vreau să-l întreb ce rută plănuiește, dar ceva din spatele încovoiat, din tonul încordat cu care îmi spune „Mulțumesc“, fără să-și ridice privirea, mă intimidează. E doar cu câțiva ani mai mare ca mine, dar îmi dă mai multe emoții decât vreun căpitan dinainte. Parcă ghinionul ăla de care zicea îmi atâră deasupra capului. Ca un nor arcus. Așa că mă abțin să pun vreo întrebare care i s-ar putea părea prostească.

Celoralți băieți le duc cina pe punte. Zach stă la timonă, cârmind. E în pantaloni scurți și o cămașă de in descheiată, care-i flutură în vânt. E proaspăt bărbierit, cu o tunsoare scurtă mângâiată de soare și o brățară subțire de piele. Maxilarul proeminent îl face să pară mai în vârstă decât noi, deși toți avem douăzeci și ceva de ani.

Hunter, cel mai tânăr din echipaj la cei douăzeci și unu de ani ai lui, stă într-o parte a cockpitului, în spatele lui Zach. Deși are o claie de păr creț și încâlcit pe cap, pe corp nu are nici un fir de păr. E slab, iar pielea albă îi plesnește pe mușchii fini.

— Te-a ars soarele azi, îi spun întinzându-i farfuria.

Hunter se uită la umerii rozalii și râde.

— Scuze, *mamă*.

După ce le dau mâncarea lui Cam și AJ, cobor să o iau pe a mea. Când mă întorc pe punte, AJ îmi face loc pe banchetă între el și Cam. Când mă așez, amândoi băieții se dau un pic mai aproape.

— E delicioasă, spune AJ.

— Știam eu că am făcut bine să te angajăm, adaugă Cam. Iau o gură de cartofi și parcă-mi stă în gât. Înghit cu greu.

Vlad intră în cockpit peste câteva clipe, cu părul blond-roșcat lucindu-i în soarele târziu. Într-o mână ține mâncarea, iar în cealaltă, o tăbliță albă. Se așază, își lasă farfuria la picioare și sprijină tăblița de genunchi. Scoate un marker din buzunarul pantalonilor scurți.

— Vom sta de cart câte două ore și jumătate fiecare, spune el, începând cu ora opt.

Cinci marinari, ture de câte două ore și jumătate de la ora opt. Fac calculele. Cineva o să doarmă toată noaptea.

— Eu stau primul de cart, spune el scriindu-și numele pe primul rând de pe tăbliță. Apoi Hunter, tu poți să stai de la zece jumate la unu. Zach, tu stai de la unu la trei jumate. Își ridică privirea spre mine, Cam și AJ. Care dintre voi vrea să ia cartul cel mai greu?

Cam ridică din umeri.

— Nu mă deranjează.

— Bine atunci, spune Vlad. Tu stai de la trei jumate la șase. Iar AJ la răsărit, de la șase la opt jumate.

— Cum rămâne cu Oli? întreabă Hunter.

— Poate să stea cu Cam.

— Dar dacă stau și eu, spun, o să avem carturi mai scurte.

— Exact, zice Hunter.

— Cred că, până ne obișnuim unii cu alții, spune Vlad, e mai bine să faci echipă cu cineva.

Simt din nou fierbințeala aia ciudată care mi se întinde încet pe gât.

— Cel puțin în prima noapte, zice Zach.

— De acord, spune Cam. Paza bună trece primejdia rea.

Mă trezește o mână pe umăr.

— Oli, e timpul să stai de cart.

Mă dau jos din pat. Lumina lunii îmi scoate la iveală coapsele goale. Mă dau într-o parte, ascunzându-mă în umbră, ca să-mi caut pantalonii scurți prin pat. Îi găsesc la picioarele patului și îi trag rapid pe mine. Cam îmi întinde jacheta impermeabilă. O pun pe mine după ce ieșim prin tambuchi în cockpit.

Sub punte e o căldură de carne încinsă.

— Cum ai dormit? mă întreabă.

Mă gândesc la ora de somn pe care am pierdut-o strângând după cină. Și la sforăiturile care deja răsunau când m-am băgat în sfârșit în pat. Am stat trează ore în șir, încercând să-mi imaginez că sforăiturile erau o furtună dezlănțuită în patul de deasupra mea.

— Bine, spun.

— Bun, zice el. Și eu.

Mă așez la cârmă. Sunt desculță, cu jacheta descheiată. Briza mării îmi alunecă pe trunchi, mângâindu-mă plăcut. O trag adânc în piept. Simt cum curge cerul prin mine.

În noaptea asta luna e o așchie, ca un ochi de pisică. La lumina ei slabă, cerul se deschide într-o fâșie de stele. Se unduiește în spațiul negru ca albia răsucită a unui râu curgând deasupra capetelor noastre.

— Ia te uită, spune Cam privind în sus. Am uitat de *asta*.

— Ai uitat? întreb.

— A trecut ceva de la ultima mea ieșire pe mare, zice el.

Și tot în mine nu au încredere că pot să stau de cart de una singură.

— E într-adevăr incredibil, spun cu ochii ațintiți la marea de stele.

— Nu sunt credincios sau ceva, zice el, dar aici îți vine destul de greu să crezi că nu există Dumnezeu. Nu?

Ridic din umeri, amintindu-mi o discuție cu Mac și Maggie din alte vremuri, pe o altă mare. Vorbeam despre bunicul.

— O să-l mai vezi, îmi spusese Maggie.

Am clătinat din cap.

— Nu cred în rai.

— Nu la asta mă refeream, mi-a zis. Poți să vezi și în alte feluri, Oli. Văd vântul în nuanțe de roșu. Râsul lui Mac îl văd verde. A ezitat o clipă. Și pe Robynne o văd într-o briză care suflă roz în pânze.

De partea cealaltă a cockpitului, Mac a închis ochii și l-am văzut cum se relaxează din tot corpul, cu un zâmbet abia schițat pe buze.

— Ești bine? întreabă Cam, trăgându-mă înapoi în prezent, pe marea noastră.

O briză se ridică din apă. Corpul unei femei umflă pânzele.

— Da. Doar mă gândeam la ceva ce mi-a spus o prietenă cândva.

— Trebuie să te concentrezi când stai de cart, zice el.

— Știu.

— Scuze, nu vreau să-ți spun ce să faci sau ceva.

Îmi încrucișez brațele.

— La început, mă mai furau și pe mine gândurile, continuă el. Trebuie doar să fii atentă – atât vreau să-ți zic.

— Nu e prima dată când stau de cart.

— Ce?

— Lucrez pe bărci de patru ani.

— Câți ani ai?

— Douăzeci și cinci.

— Ei, pe bune? Râde. Suntem de-o vârstă.

Mă uit peste umărul lui, la instrumentele de navigație.

— Scuze, spune el, doar că nu arăți de douăzeci și cinci de ani.

— Mersi?

— Nu, vreau să zic că ești foarte sexy.

La micul dejun, tai papaia și pepene roșu cuburi și le torn într-un castron mare, pe care îl așez în mijlocul cockpitului. Toată lumea s-a trezit, mai puțin AJ, care doarme după cartul de dimineață.

În bucătărie fierb cinci ouă, le las să se răcească în apă rece, le duc pe punte și le împart băieților. Când i-l dau lui Cam, rânjește.

— Mersi, iubi.

Hunter face pipi în apă în spatele bărcii. Și-o scutură în vânt, apoi și-o vâra înapoi în pantalonii scurți și se întoarce să-și ia oul fiert din mâna mea.

— Ce scârbos, spun râzând. Spală-te pe mâini mai întâi.

Își dă ochii peste cap, își întinde mâinile peste parapetul de la pupa și le bagă în ocean. Întorcându-se spre mine, își scutură mustăcind mâinile, stropindu-mă pe piele.

Țip, mă dau în spate, mă împiedic de un colac de parâme și cad pe spate. Tare.

Aterizez pieziș pe vinci, îndoindu-mi trunchiul total nefiresc, și ceva trosnește în mine.

Simt trosnetul într-o nuanță de violet-violent.